

ROŽEŇ

Časopis farnosti sv. Vavřince v Brně - Řečkovících

4 / 2016

Milí bratři a sestry, řečkovičtí farníci!

V knize Kazatel jsme tento týden při mši svaté četli: *Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas (Kaz 3, 1)*. My nyní prožíváme čas zaměřený na milosrdenství, protože tento církevní rok je papežem Františkem ustanoven jako rok Božího milosrdenství. Máme v něm přemýšlet o Božím milosrdenství, které Otec vůči nám projevuje, a poté, co jeho milosrdenství zakusíme, máme je také projevovat vůči druhým. Papež František k jeho uvedení napsal: „...Je mojí touhou, aby se tento rok stal živou zkušeností s blízkostí Otce, jehož něhu je možné téměř hmatatelně vnímat, a aby se tak posilovala víra každého věřícího a on aby o tom dokázal ještě účinněji vydávat svědectví...“ Tento rok bude koncem listopadu končit, tak máme ještě nějaký čas k tomu jeho poselství naplňovat.

Uvedu zde hymnus, který byl k tomuto roku složen:

Milosrdní jako Otec (srov. Lk 6,36, motto *Svatého roku milosrdenství*)

1. Díky vzdáváme Otci, že je dobrý... Utvořil svět a moudře stvořil zemi... On vede svůj národ cestami dějin... On odpouští a vítá své děti (srov. Lk 15) *Jeho milosrdenství je věčné.*
2. Díky vzdáváme Synu, který je světlem národů... On nás miluje srdcem z masa a krve (srov. Jan 15,12)... Od něj vše dostáváme a jemu vše darujeme... Srdce otvírá těm, kdo mají hlad a žízeň (srov. Mt 25,31nn.) *Jeho milosrdenství je věčné.*
3. Prosme též Ducha o sedm svatých darů... Pramen je všeho dobra, přelahná útěcha... On nám dává sílu, předáváme ji bližním (srov. Jan 15,26-27)... On je láska, nad ničím nezoufá a všechno vydrží (srov. 1 Kor 13,7) *Jeho milosrdenství je věčné.*
4. Prosme o pokoj od Boha, dárce všeho pokoje... Země očekává radostnou zvěst o Králi (srov. Mt 24,14)... Radost a odpuštění v srdci maličkých... A budou nová nebesa i nová země (srov. Zj 21,1) *Jeho milosrdenství je věčné.*

Přemýšlení nad tímto textem nás může pohnout v našem nitru...

Prožití milosrdenství, které Otec vůči nám má, nás vede k tomu, abychom jednali jako On. Především je důležité odpustit těm, kteří se vůči nám nějakým způsobem provinili. Je to těžký krok, protože zranění nám v tom často brání. Ale když si uvědomíme, že i my žádáme odpuštění u Otce, jde to jaksi snadněji. Máme také ukázat, že církev je milosrdné společenství, které je otevřené k lidem okolo nás. Sv. Jan píše: „*Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstat Boží láska?*“ (1 J 3,17) Ježíš nám vypráví podobenství o Milosrdném Samaritánovi, kde zraněnému a oloupenému poutníkovi pomohl jeho nepřítel. Kéž nám rozjímání o těchto skutečnostech pomůže být milosrdnými a dokážeme vykonávat skutky duchovního (radit pochybujícím, poučovat neznalé, napomínat hříšníky, těšit zarmoucené, odpouštět urážky, trpělivě snášet obtížné lidi, modlit se za živé i zemřelé) i tělesného (sytit hladové, dávat pít žíznivým, oblékat nahé, ujímat se lidí bez domova, navštěvovat nemocné, navštěvovat vězněné, pohřbívat zemřelé) milosrdenství vůči druhým nejen tento rok.

Váš otec Jan

Život ve farnosti

16.10. Výročí posvěcení kostela
odpoledne program na „Orláku“

23.10. Misijní neděle
Před kostelem bude Misijní jarmark a Misijní koláč.

30.10. končí letní čas (posun o hodinu zpět)

1.11. Slavnost Všech svatých
mše sv. v 7 a v 18 hodin

2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
mše sv. v 7, 18 a ve 20 hodin

3.11. Adorační den farnosti
Celodenní výstav Nejsvětější svátosti začíná po ranní mši sv. a bude zakončen společnou adorací a svátostným požehnáním v 18 hodin.

6.11. Ve 14:30 bude v kostele pobožnost za zemřelé a potom společná modlitba na hřbitově.

20.11. Slavnost Ježíše Krále
Při mši svaté v 8:30 se bude udílet svátost nemocných.

27.11. První neděle adventní
Při každé mši sv. budou žehnány adventní věnce.

Mše svaté za nemocné

- 8. října, 20. listopadu

Mše svaté za zemřelé

- 22. října, 26. listopadu

Mše svaté na úmysly dárců

- 15. října, 11. listopadu

Modlitba růžence

V říjnu se budeme společně modlit růženec přede mši sv. v pondělí, ve čtvrtek, v sobotu a v neděli (před první mší). Ve středu se děti budou modlit desátek po mši svaté.

Noc na faře

Již tradiční akce pro děti se uskuteční 14. října. Bližší informace budou v ohláškách.

Snídaně na faře

- ve čtvrtek 13. 10. a 17. 11. po mši svaté.

Adorace se zpěvy z Taizé

- v sobotu 15. 10. a 19. 11., začátek vždy ve 20.00.

Společenství seniorů

- ve čtvrtek 20. 10. a 24. 11., vždy po mši svaté na faře.

Večery chval

- v sobotu 1. 10. a 5.11. od 20 hodin.

Adventní duchovní obnova

Tradiční duchovní akce by se měla konat v termínu 2. – 3. 12. 2016.

Pozvánka k přípravě na biřmování

Od října začíná v naší farnosti další běh přípravy k přijetí svátosti biřmování. Je určen všem, kteří tuto svátost ještě nepřijali a už dovršili 14 let. Biřmování (z latinského confirmatio) znamená „posila, stvrzení, upevnění“. Kdo chce být biřmován, musí být plně připraven k přijetí tak velké milosti. Má rozumem poznat pravdy víry, na nichž chce odpovědně budovat svůj život, a má umět obhájit svou víru i před svým okolím. Má po tomto daru toužit v plné svobodě, celým srdcem a s jasným úmyslem stát se dospělým křesťanem, který „ví, komu uvěřil“, a rozhodl se pro Krista a jeho evangelium.

Cílem přípravy je: Získat potřebné vědomosti, udělat zkušenost s církví jako společenstvím, prohloubit důvěrné přátelství s Ježíšem, které má růst po celý život a vyvrcholit setkáním s ním tváří in tvář.

Jaké účinky má svátost biřmování? Plně vyhlíží Ducha Svatého, jak bylo kdysi uděleno apoštolům v den Letnic.

V důsledku toho svátost biřmování:

- člověka hlouběji zakořeňuje do Božího synovství, jež dává právo volat „Abba, Otče“
- pevněji ho spojuje s Kristem
- rozmnožuje v něm dary Ducha Svatého
- dokonaleji jej začleňuje do církve
- dává mu zvláštní sílu Ducha Svatého k odvážnému šíření víry slovem i životem, a to i za cenu obětí a kříže.

V rámci přípravy se budeme jednou týdně setkávat na faře, prožijeme víkend pro biřmovance v Osově Bítýšce a po vzájemné domluvě buď v červnu, nebo v říjnu proběhne přijetí této svátosti. Zvu všechny, kteří ještě biřmování nepřijali.

Otec Jan

Poděkování

Chceme poděkovat celému farnímu společenství za dlouhodobou a opakovanou (*5x hodová sbírka, 2x výtěžek koncertu Sboru věčně mladých, výnos tomboly z farního plesu*) podporu stacionáře „Ruka pro život“ v Brně, Božetěchova 15.

Dospělí lidé s mentálním postižením nejsou atraktivní cílovou skupinou pro sponzory, v podstatě jejich problémy nikoho moc nezajímají. „Jinakost“ se v naší společnosti příliš netoleruje.

Děkujeme o. Janovi, o. Jindřichovi, EFR a všem z farnosti přispívajícím do společných sbírek. A také těm farníkům, kteří stacionář osobně podporují hmotně i jiným způsobem.

Velmi si každé podpory vážíme, vaše pomoc má velký smysl, a opravdově tak pomáháte lidem, kteří se bez pomoci druhých nikdy neobejdou. Přesně podle slov Pána Ježíše: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili“ (*Mt 25,40*).

Děkujeme, že tak pomáháte nejen nám, ale i dalším rodinám potýkajícím se s náročnou péčí o své blízké s hendikepem.

Hanka, Honzík, Světlana a Pavel Hrbkovi

Vyhodnocení prázdninové soutěže

V posledním Rožni před prázdninami jsme vyhlásili soutěž pro velké i malé farníky o nejvíce navštívených Svatých bran milosrdenství. Když jsme minulý týden uzavírali možnost odevzdávání soutěžních karet, byli jsme opravdu zvědaví, kolik farníků cestovalo po poutních místech a kdo se stane vítězem. Naše očekávání byla různá, ale snad nikdo nečekal, že účastník soutěže bude pouze jeden. Tím statečným a

šikovným soutěžícím je Honzík Hamerník, který se stává i vítězem a od otce Jana dostane zaslouženou cenu za svoje putování a odvahu zúčastnit se soutěže.

Kromě toho, že Honzíkovi gratulujeme a děkujeme za účast, taky doufáme, že není jediný z farnosti, kdo navštívil nějaké Svaté brány.

redakce

Střípky z Francie

Milí čtenáři Rožně, měl jsem možnost prožít přes 14 dní ve Francii, kam jsem se dostal v souvislosti s komunitami Archa a společenstvím křesťanské meditace. Zúčastnil jsem se duchovních cvičení, navštívil jsem dvě komunity Archa, uprchlický tábor džungle u Calais a město Paříž. Během pobytu jsem mohl poznat několik věcí. Týká se to mezináboženského dialogu, přijímání uprchlíků, života komunit Archa, francouzské společnosti a církve. Nestihnu zde napsat o všech z nich, dělím se o svůj zážitek alespoň těmito řádky.

Věřící sjednoceni za mír

Ve farnosti Beauvais – jih, kam jsem se dostal díky P. Philippovi, bývalému faráři této farnosti, nedaleko domova pro seniory vznikla zahrada, na níž pozemek věnovala městská část. Nazývá se *Jardin de la paix* (zahrada pokoje). Každé úterý se v ní scházejí lidé z různých náboženství, aby na ní pracovali: židovství, křesťanství, islám, buddhismus. Jednoduchá (otevřená a veřejně přístupná) zahrada, okrasná i užitková, s odděleními pro děti a pro lidi s handicapem. Výpěstky zahrady jsou pak rozdělovány podle potřeby. Lidé z různých náboženství se v ní scházejí nejen k práci, ale také, když je pokoj mezi náboženstvími a mezi lidmi nějakým ohrožen, pak se na zahradě sejdou zástupci této iniciativy, aby vyjádřili svoje odsouzení násilí a odhodlání pokračovat v úsilí stávat se tvůrci pokoje. Například po teroristickém útoku v Paříži se sešli právě v této zahradě protestantský pastor, muslimský duchovní a židovský, stejně jako místosta-

rosta města, který má na starosti sociální sounáležitost a rovnost příležitostí. Vyzývali k národní jednotě a k odhodlání pokračovat a pracovat společně pro pokoj a mír. Dle svědectví bývalého faráře jižní farnosti P. Philippa se daří žít v pokoji s ostatními náboženstvími, což pro mě byla neobvykle dobrá zpráva, protože jsem dosud býval zvyklý spíše z médií číst a slýchat, že je to nemožné.

Exercicie a seminář společenství křesťanské meditace a komunit Archa

Irský kněz, který díky společenství Archa žije ve Francii, a byl přiveden ke kněžství skrze komunity Archa, P. Philippe Kearney, mě zavezl do vesničky Trosly-Breuil, kde vznikla první *L'Arche*, Archa, společné soužití a sdílení darů mezi lidmi s mentálním handicapem a lidmi bez handicapu. Jean Vanier v roce 1964 přijetím dvou mužů s handicapem ke společnému bydlení a sdílení je založil. Dnes, po více než padesáti letech její existence, je celá vesnička proměněná přítomností těchto komunit a jejich pracovišti. Archa zde má také exerciční dům, kde se pořádají různá duchovní cvičení, obnovy a semináře. Protože jsem díky videokazetě a knize byl osloven spiritualitou a praxí těchto společenství, během let jsem již několikrát těchto společenství navštívil a krátce sdílel jejich život. Jean Vanier také v minulosti již několikrát Českou republiku navštívil, aby pomohl svými promluvami a duchovními obnovami v poznání této duchovnosti a praxe u nás.

S křesťanskou meditací jsem se seznámil o něco později, nejprve teoreticky, a s její pravidelnou praxí jsem začal až relativně nedávno. Na pražském semináři křesťanské meditace jsem byl pozván, abych se účastnil duchovní obnovy s Laurence Freemanem a Jeanem Vanierem na téma „*Kudy přichází světlo?*“ Před třemi lety se duchovní obnova tohoto spojeného typu křesťanské meditace a hnutí Archa konala poprvé. Potěšilo mě toto spojení obou směrů, které jsem poznal nezávisle na sobě. Začalo to v roce 1972. Po osmi letech života Archy v Trosly, Jeanova matka Pauline přijela z Montrealu do Trosly na zkoušku života v Arše,

pro ni nového, náročného a nezvyklého. Přizpůsobení pro ni nebylo lehké, ale přesto vnímala, že Archa je jejím místem v životě a na světě. Po své osmdesátce objevila Pauline kazety s nahranými úvody do meditace od Johna Maina. Začala s meditační skupinkou a její dům byl jednou týdně otevřen pro ty, kdo přišli poslechnout úvod a pak společně meditovat.

Seminář a duchovní obnova se věnovaly tématu odmítnutí přijetí našich prasklin, tedy místům zraněnosti, kde něco není v pořádku, porušenosti a zlomenosti, které umožňují, aby se skrze ně dostávalo dovnitř nás Boží světlo. O tom, že naše zraněnost, přestože je narušením řádu, se stává místem vstupu Božího světla a jeho působení v našem světě. Na počátku stvořil Bůh člověka s prvotní nevinností, jako svůj obraz a podobu. Pak dochází k narušení prvotním hříchem, objevuje se pra-strach. Díky poselství spásy a dílu Boha v kříži Ježíše Krista a jeho vzkříšení, se pak i tato narušení (trhliny a praskliny) stávají místy, kudy proniká světlo a člověk se může postupně navracet k Božímu obrazu v sobě. Jean Vanier často cituje výroky z vydaného deníku židovské ženy, která zemřela v koncentračním táboře Auschwitz (Osvětim) a jmenuje se Etty Hillesum. Objevil také slova z 26. srpna 1941: „*Mám v sobě hlubokou studnu. Je v ní Bůh. Někdy je dosažitelný, ale často se studna zanese kameny a sutinami a tehdy je Bůh pohřben. Je třeba znovu jej vyprostit...*“ Toto vyprošťování a odstraňování „suti“, aby člověk mohl vstoupit do vztahu k Bohu, je práce vykonávaná při křesťanské meditaci.

Obnovy a následného semináře se účastnili lidé z komunit Archa, ze světového společenství křesťanské meditace, ale také lidé po celém světě, díky přenosu jednotlivých vstupů přes internet. (Na internetu jsou umístěny jednotlivé přednášky.) Takto mohli lidé z celého světa i položit nějaký dotaz, na který potom mohli Jean nebo Laurence odpovídat. Odehrávaly se rozhovory ve skupinách, společná meditace v tichu, meditace

za chůze, modlitba žalmů, společné nasloučání Písmu, dialog a slavení Eucharistie a na závěr, jak je v komunitách Archy zvykem, umývání nohou. Účastníci v malých skupinách přitom sedí na židlích a jeden myje nohy tomu, je po jeho pravici. Po umytí a osušení ten, komu byly nohy umyty, vloží ruce na hlavu tomu, kdo je umýval a tiše se za něj modlí. Tentokrát jsem měl privilegium být po pravici Jeana Vaniera, který mi tedy umýval nohy... Jean sám potřebuje pomoc při zvedání se ze židle a vstávání z pokleku, ve kterém umývání zpravidla probíhá. Právě na tomto paradoxu, že ten, který ve své slabosti (těla, intelektu, vztahu) potřebuje pomoc, je zároveň dárce, je myšlenka Archy založena.

Po duchovní obnově jsem pokračoval dále na sever k průlivu La Manche, do městečka Ambleteuse, ale o tom zase jindy.

Zdraví a přeje pozhnaný podzimní čas

P. Jindřich Kotvrda

Farní tábor 2016

Letos v srpnu se konal další z tradičních farních táborů, tentokrát nedaleko Pikárce u rybníku Kuchyň. Spalo se jako obvykle v tee-pee. Tématem tábora byla Narnie, kouzelná země, ve které zvířata i stromy umí mluvit.

Po příjezdu jsme se projitím skříňe dostali do Narnie, ve které nás vedoucí rozdělili do pěti skupin: Jednorozci, Gryfové, Lišky, Fauni a Dryády. S námi se v Narnii ocitli i hlavní hrdinové příběhu, čtyři sourozenci: Petr, Zuzka, Edmund a Lucinka. Narnii vládla zlá Bílá čarodějnice, která způsobila věčnou zimu. To jsme zakusili na vlastní kůži, když v polovině tábora padaly ledové kroupy. Dobro v zemi nastane, když se podle legendy stanou sourozenci vládci Narnie. A tak jsme společně sourozencům pomáhali, abychom navrátili vládu doobra. Například po cestě za panem a paní Bobrovými jsme se museli plavbou na lodičkách dostat z jednoho břehu rybníka na druhý, pomocí stop jsme hledali Edmunda, který záhadně zmizel. Také jsme se cvičili v lukostřelbě a prackostřelbě, abychom uspěli v závěrečné bitvě. Bílou čarodějnici se nám podařilo sprovodit ze

světa i s pomocí stvořitele Narnie, Iva Aslana. Táborovou hru jsme ukončili slavnostní korunovací čtyř sourozenců. Počasí nám občas nepřálo, ale to nám neubralo na dobré náladě.

Zásahu na tom, že se i letošní tábor vydařil, mají všichni vedoucí skupinek: Peťa a Jindra, Lída a Dygi, Terka a Filip, Marta a Eliška a Maty, Kikča a Ondra, skvělé kuchařky Markéta a Míla, organizátoři o. Jan, Pavel a Jana, která se starala také o naše zdraví. Děkujeme za všechno a těšíme se na další tábor.

Emma K.

Tábory pro babičky

Možná jste před prázdninami zaslechli v ohláškách, že se na farní tábor můžou hlásit děti od 2. do 7. třídy. To je pravda, ale nedejte se zmýlit, tábory se pořádají hlavně kvůli vedoucím, a především, a to zejména, kvůli kuchařkám! Jak jinak by babičky mohly projít starou skříňí a ocitnout se u kouzelné lampy a vůbec v pohádkovém světě v blízkosti hradu Cair Paravel, ve společnosti Petra, Edmunda, Zuzany, Lucinky a statečného Iva Aslana? Kouzelné je také to, že si tyto babičky můžou připomenout všechny ty táborové vůně a chutě, zase mohou slyšet zvuky nočního lesa a zažít to chvění okolo srdce, když celý tábor na ranním nástupu hledí k nebi na vlajku a zpívá táborovou hymnu. Nechoďte za námi s nabídkou pětihvězdičkového hotelu někde na Krétě. Kdybyste viděli, kolik my jsme tam měli hvězd, a jako bonus měsíc skoro v úplňku...

Táborový čas je potvrzením teorie relativity, protože tento už tak krátký čas ubíhá v jakémsi zrychleném režimu, ať děláme, co děláme. Totiž, mnoho nenaděláme, protože prázdniny jako celek jsou ostudně krátké, a když dáme dohromady skautské tábory, rodinné dovolené, volná tábořiště a řečkovické hody, (a letos ještě světové setkání mládeže Krakov), vyjde nám zase odjezd v neděli odpoledne a návrat v sobotu. Na druhou stranu vnímáme, že tento čas zane-

chává hlubokou rýhu v srdcích a uhlíky ze závěrečného půlnočního táboráku nás budou na duši hřát ještě dlouho do podzimu.

Pokaždé se totiž stane podobný zážrak: odjíždíme jako skupina lidí, kteří se víc nebo méně znají z kostela, někteří se občas pozdraví, jiní se znají jen od vidění. A po dvou třech dnech společného, vstávání, topení v kamnech, snídání, chystání a hraní her, ..., zpívání u ohně a usínání máme pocit, že se známe celé století, a kdyby mezi námi seděl Rudyard Kipling, řekl by, jsme jedné krve, ty i já.

Po šesti dnech strávených v jiném světě prodjeme skříní zpět do všedního života, možná se zase budeme jen zdravit zamáváním u kostela, ale bude to jiné. A všechny ty děti, které stály v řadě na boloňské špagety (ze kterých se z meteorologických důvodů málem staly špagety s kroupami) budou nějak víc naše, zůstanou nám v srdcích. S mladými, kteří dělali vedoucí družinek, se na sebe podíváme a budeme vědět, tam na louce za rybníkem u Pikárce jsme směli prožít něco krásného, co nás spojilo a co si ponese jako poklad v srdci pro všední a únavné dny.

Co se tam přesně děje, to neumím popsat. Navenek to jsou prosté zážitky a obyčejné situace. Celé dny pod širou oblohou a večery a noci pod hvězdami – když se podaří počasí. Tichá krása přírody, pozorování západu slunce za rybníkem, pole s balíky slámy, na obzoru alej stromů. Voda, kterou nelze plýtvat, protože se každý litr musí dovézt po bahnité polní cestě. Míše svatá za šera na balvanech v lese. Společná večerní modlitba breviáře, i když se oči zavírají únavou. Usínání vedle dohořívajícího ohně v tee-pee.

Pobyt mimo pohodlí civilizace nás učí pokoře – nejsme pány situace. Je večer, slunko zapadne a hotovo, s baterkou mnoho parády nenaděláme. Je osvobozující zjistit, jak málo věcí - a které - skutečně potřebujeme k životu. A vztahy, žité a sdílené od rána do noci, nelze žít na vlastní pěst a na svém písčku. Nějak víc rozumíme svatému Lukášovi, co tím myslel, když psal ve skutcích apoštolů, že „byli pospolu a

měli všechno společné, ... rozdělovali podle toho, jak kdo potřeboval, ... a dělili se o jídlo s radostí a upřímným srdcem“.

Nevím, jak to bude v nebi. Ježíš nám slíbil, že: „V domě mého Otce je mnoho příbytků.“ (Jan 14,2). V koutku srdce doufám, že alespoň některé z nich budou stát na louce za rybníkem a budou z dílny svatého Pavla a jeho kamarádů viz Sk. 18,3.

-maš-

Farní tábor trochu jinak

Letos jsme jeli na farní tábor do Pikárce na Vysočině. Tábořiště bylo pronajaté a jeho kapacita byla pro méně lidí. Chtěla jsem se tam podívat, když tam byli skauti z Řečkovic, ale nějak mně to nevyšlo. Se skauty jsem se setkala na tábořišti v Uhřinově v půlce jejich tábora. Chtěla jsem vědět nějaké podrobnosti hlavně kvůli vaření, vybavení kuchyně a zázemí. Kluci se předháněli v tom, aby mně vylíčili, co všechno tam je a není, jak se vaří na ohni v tee-pee a jaké jsou záchody.

Vyzbrojena těmito informacemi jsem si nějaké praktické věci nachystala už před odjezdem a zásoby nakoupila v Globusu. Když jsem vše naskládala do svého malého auta, zjistila jsem, že se mi tam nevejde můj pes – labrador. No nic, zavolala jsem synům, že se o něj musí postarat. Nevadí, alespoň to bude dobrodružné. Říkali jsme si: Možná hygiena nepříjde, a pokud přijde, projde všechno i latríny? Taky nevíme, kdo v této části Vysočiny na kontroly chodí, zatímco v Uhřinově jsme lidi z hygieny už znali.

Dovezené nádobí se hodilo, kuchyňský přístřešek byl malý, ale útulný, a chlapi nám pomohli to vše upravit co nejpohodlněji, v rámci táborových možností.

Jeden kastrol s omáčkou jsme vařili na velkém plynovém hořáku, ostatní za občasného dýmení na plátech od kamen a přílohy k obědu v kotli – brutaru. A od půli týdne jsme už hořáky měli dva.

V pondělí bylo krásné počasí, rybník, co by kamenem dohodil. Krása. Večer jsme měli vždy mši svatou. Téma táborové hry – Narnie, také krásné.

Druhý den jsme vařili špagety s boloňskou omáčkou. Děcka měla program v rybníku na lodičkách. Asi v půl dvanácté bylo slyšet divné burácení. Nejdříve to vypadalo, že je to vojenské letecké cvičení, ale pořád se to přibližovalo, ale obloha z kuchyně byla čistá. Takové divné burácení?

Do tábora a k nám do kuchyně přišel mladý muž se třemi pěkně oblečenými slečnami. Ptal se, kde máme vedoucího tábora, že jde z hygieny na kontrolu. Vyzvíдалa jsem, jestli chodí taky do Uhřínova, a jestli není pan Zajíc? Povídal, že ano, a kolegyně, která tam nebyla, je Zajícová, že on ne. Poslali jsme pro o. Jana, který byl s dětmi na hře. Ten asi po deseti minutách přišel, celý mokrý, na lehkou, jak byli všichni ve vodě. Při tom všem se zatáhla obloha a spustil se prudký déšť s kroupami a větrem. Celý tábor, včetně hygieny, se stačil schovat do jídelny. Markéta stihla dát špagety do kotle, který stál pod širým nebem. A pak začala ta pohroma. Míchala jsem na vařiči pod přístřeškem omáčku, pod nohama mi tekli potoky, ještě že tam včera přinesli podlážky, takže věci na nich včetně táborové ledničky neuplavaly. V jídelně zatím kontroloval pán doklady. Dívky, které přišly s ním, byly studentky, a on je vzal do terénu na kontrolu táborů. Byly v lodičkách, celé zmrzlé, myslím i v šoku. Dali jsme jim napít teplého čaje z várnice.

Když přestalo největší krupobití, šli o. Jan a pán z hygieny na kontrolu kuchyně. Lednice – polystyrenová bedna našťěstí neuplavala, umývárky byly sice plné krup, ale špagety vydržely, protože byly italské a omáčka se nepřipálila. Oběd byl hotov.

Ale nevydržela střecha – igelitový přístřešek s kovovou konstrukcí na latrínách. Děcka přiběhly a hlásily: „Spadly kadiboudy.“ A pán se zeptal: „Ta díra tam snad zůstala?“ Všude bylo plno bílých krup. O. Jan celou dobu provázel bosky – tak jak vylezl z rybníka – pána po tábo-

ře a ten se ho ještě ptal: „A není vám zima na nohy?“

Kontrola pak dala do zápisu: „Nebyly shledány žádné závady.“ A když odjížděli, jenom jsme si říkali, jestli je nebudeme muset vytlačit z polní cesty, která byla celá rozbahněná.

V sobotu před odjezdem na farní tábor jsem byla na chválách a z košíku se Slovem z Písma svatého jsem si přinesla toto: „Hospodin bude bojovat za vás a vy budete mlčky přihlížet.“ (Ex 14,14)

Pán má krásný smysl pro humor ☺.

Míla B.

Novinky z knihovny

Básník v kriminále, to každá stránka bolí. Dokladem toho je sbírka básní *Dům strach*, jejímž prostřednictvím můžeme spoluprožítvat vězeňské dny Jana Zahradníčka. To je přímý přenos přímo z kriminálu. Tady není místo pro kalkul, tady je vše až příliš pravdivé. Chvilé naděje, beznaděje, bolesti i pokorného smíření:

*...neplač. Dny beztak se krátí.
Čas rozhodnutí se blíží buď jak buď.
Považ. Nejsme jen sami na tom tak. Považ
těch trosek
domácností rozmetaných, těch oharků na
zhasnutí.
Neslušelo by se nosit veliké štěstí,
když trpí Bůh a byla zhanobena
podoba člověka.*

Po třiceti letech píše ve Valdicích Ivan Martin Jirous do svých *Labutích písní*:

*V té krátké chvíli usínání
než spánek padnul na víčka
vzpomněl jsem na Jana Zahradníčka
co musel milá snést
Proti němu je naše bolest
jen malá malička*

Obě pro otrlé milovníky poezie v naší farní knihovně.

Honza V.

Gustovo okénko

Čas prázdnin mnohé z nás zavál i za hranice všedních dnů. A pokud se člověk chce ve světě dobře rozkoukat, je k tomu dobré znát jazyky. Já jsem kdysi svou šanci promarnil. Můj bratr Lubor (kněz, který občas zastupuje naše otce v době jejich nepřítomnosti) již v 16 letech složil státní zkoušku z angličtiny (soudruzi netušili, že nejvíce mu v tom pomohlo poslouchání zakázaného Hlasu Ameriky, do jazykovky vůbec nechodil). A protože zřejmě věřil, že režim padne a angličtina se bude hodit, udělal mi nabídku: „Brácho, zahrajeme si nohejbal, když

vyhraju, budu tě denně čtvrt hodiny učit anglicky, když prohraju, moje hodinky (získal je za 1. místo v soutěži Za mír, za vlast, za socialismus) jsou tvoje.“ Vyhral jsem tuším 15:0, 15:1. Během pár dní jsem za stejných podmínek a při obdobném skóre získal ještě bratrovy další výhry - stan a foťák (holt, někdo má víc v nohách než v hlavě). Zpětně mne samozřejmě mrzí, jak jsem promarnil anglickou příležitost, ale jednu veledůležitou frázi v sobě nosím a doporučuji ji všem jako nezbytnou: HE IS.

A.D.

Něco pro děti...

Borec na konec! (Zpráva ze světa sportu)

Být profesionálním sportovcem není vůbec jednoduché. Člověk tomu musí podřídit celý svůj život. Věnuje mnoho hodin povitivému tréninku, musí omezit plno věcí, které má rád. A to vše proto, aby při závodu byl schopen setřást strach a nervozitu, aby se dokázal maximálně soustředit a podat ten nejlepší výkon. Nesmí se ohlížet, nesmí se nechat zlákat fandícím davem, nedbá na bolest ani na únavu a soustředí se jen a jen na cíl.

Tohle všechno věděl i osmadvacetiletý Ali, slavný triatlonista, který již získal dvě olympijské medaile, když nastupoval ke startu při letošním mistrovství světa triatlonistů. Triatlon je náročný sport, závod zahrnuje plavání, jízdu na kole a běh. Tenhle závod se navíc odehrával v horkém a vlhkém počasí v Mexiku. Ali věděl, že dosáhnout na titul nebude jednoduché. Zvláště když spolu s ním byl na startu i jeho mladší bratr Jonny, který v poslední době hodně trénoval a byl čím dál lepší.

Nastala chvíle zahájení závodu, zazněly poslední pokyny, sportovci zaujali své pozice a závod odstartoval. Plavání i jízda na kole proběhly hladce, Alimu se dnes skvěle dařilo a k poslední běžecské části závodu nastupoval na druhém místě. Jediný, kdo zatím Aliho předehnal, byl Jonny. Ali však věděl, že do cíle je ještě daleko a pořád ještě má šanci bratra předehnat.

Asi půl kilometru před cílem Ali sebral zbytky sil a zrychlil, aby se pokusil na poslední chvíli svého bratra předběhnout. Vybíhá ze zatáčky a už ho vidí před sebou. Není příliš daleko, takže nebude těžké ho dohnat. Ali zrychluje a soustředí se jen na své tělo a na cíl kdesi vepředu. Vzdálenost mezi ním a bratrem se stále zmenšuje. Ale počkat! Něco je špatně. Jonny neběží. Vlastně spíš jde, potácí se a vypadá to, že každou chvíli upadne. Co má Ali dělat? Teď může svého bratra předběhnout a získat tak zlatou medaili, nový titul a velkou odměnu. A z cíle pro bratra pošle doktory. Teď se přece nemůže zastavit a pomáhat mu! Mají sice před ostatními náskok, ale čas běží a každou chvíli je může dohnat další závodník.

To všechno se honilo hlavou Alimu, když dobíhal poslední metry ke kolabujícímu bratrovi. Pak ho bez váhání vzal, podepřel a vlekl do cíle. Přes cílovou čáru ho poslal před sebou. V cíli Jonathan vyčerpáním spadl a hned se ho ujali lékaři. Ali v závodu skončil na třetím místě, Jonny díky jeho pomoci na druhém. První místo získal jeden Španěl, který oba bratry předběhl. Když se reportéři Aliho ptali, proč se vzdal šance na vítězství, řekl, že věděl, že lékaři jsou v cíli a že jeho bratr se k nim musí dostat, co nejdřív.

Pozn.: Jedná se o volné převyprávění dva týdny staré zprávy ze sportovních novin. Zmínění triatlonisté byli bratři Alistair a Jonathan Brownlee.

Milé děti,

přečetly jste si příběh „Borec na konec“ o tom, že vítězství není to nejdůležitější? Je to skutečný příběh skutečného sportovce, který se stal asi před dvěma týdny. A my bychom si z něj pro začátek školního roku měli odnést jednu myšlenku – a to, že není nutné vždycky vyhrát, být první, mít samé jedničky ve škole, získat nejvíc bodů v hrách, dát nejvíc gólů. Neměli bychom jít „přes mrtvoly“ za vlastním prospěchem a úspěchem, bez ohlížení a bez soucitu. Neměli bychom se snažit být nejlepší za každou cenu.

Samozřejmě to neznamená, že se přestaneme snažit. Že se nebudeme učit, dělat úkoly, že nebudeme trénovat nebo soutěžit. Jen si musíme uvědomit, že nejde jen o nás a náš vlastní výsledek. Je třeba myslet i na ostatní. Pomoci spolužákovi, nechat zvítězit kamaráda, i to jsou skutky milosrdenství. A konečně náš tatínek Pán Bůh nás nehodnotí podle počtu jedniček, vyhraných zápasů nebo bodů ve hře. On nemá rád jen ty úspěšné a nejlepší. Má obzvlášť rád každého z nás. On si přeje, abychom byli milosrdní. Abychom měli soucit.

Terka

A je to tady... (II.)

V minulém článku jsme si říkali, že cenou za svobodu je pro nás větší odpovědnost za celkový chod našeho církevního společenství, včetně nesení nákladů na jeho provoz. V roce 2016 dochází poprvé ke snížení příspěvku státu na provoz církví (zejména platů našich kněží) a to o 5 %. Zároveň stát postupně vyplácí náhrady za zabavený majetek, který nelze církvím z různých důvodů vrátit. Tyto prostředky se církev snaží investovat tak, aby výnosy z tohoto majetku spolu s příspěvky a dary vybranými od věřících dokázaly zajistit stabilní financování provozu církve a její činnosti. Jedná se zejména o mzdové náklady, pastorační a charitativní aktivity.

V září tohoto roku vydalo Biskupství brněnské nová pravidla, kterými na výše uvedené skutečnosti reaguje a kterými se poměrně zásadně mění dosavadní praxe.

Doposud to fungovalo tak, že na základní provoz farnosti se věřící skládali při pravidelných sbírkách při mších svatých. Mzdy kněží a dalších pracovníků byly hrazeny ze státního příspěvku. Ze sbírek a eventuálních dalších příjmů pak farnosti odváděly 10 % diecézi, která pak mimo jiné i z těchto prostředků hradila ostatní společné náklady, údržby, diecézní pastorační projekty a podobně.

V naší řeckovické farnosti se tedy například v roce 2015 vybralo při sbírkách 1.006.160 Kč (nezapočítáváme zde mimořádně vyhlášené sbírky, dary na konkrétní projekty apod.). Tato částka zahrnuje i příjmy z ekonomické činnosti (pronájem majetku), které však byly v loňském roce zanedbatelné. Odvedený příspěvek na potřeby diecéze (výše uvedených 10 %, tedy takzvaný desátek) činil 100.616 Kč. Na jednoho dospělého farníka se jednalo o částku okolo 150 Kč.

Nově se bude příspěvek na potřeby diecéze odvádět úplně jiným způsobem. Bude se sestávat ze dvou částí:

A) Příspěvek farností a duchovních správ

Tento bude nyní pevně stanoven sazbou na jednoho každého dospělého farníka (dle sčítání prováděných v minulých letech). Pro rok 2016 byla tato sazba stanovena na 280 Kč.

B) Příspěvek z hospodářské činnosti

To znamená z výdělečné činnosti farnosti nebo církevních právnických osob.

Naší farnosti se týkají:

- a. Příjmy z nájemních a pachtovních smluv pozemků. V našem případě jsou to zejména rekreační zahrádky. Zde se bude odvádět 25 % z vybraných příjmů.
- b. Příjmy z nájmu ostatních nemovitých a movitých věcí. U nás to jsou zejména příjmy z pronájmu nově vybudovaných bytů na faře a skautských kluboven. Zde se bude odvádět 3 % z příjmů.

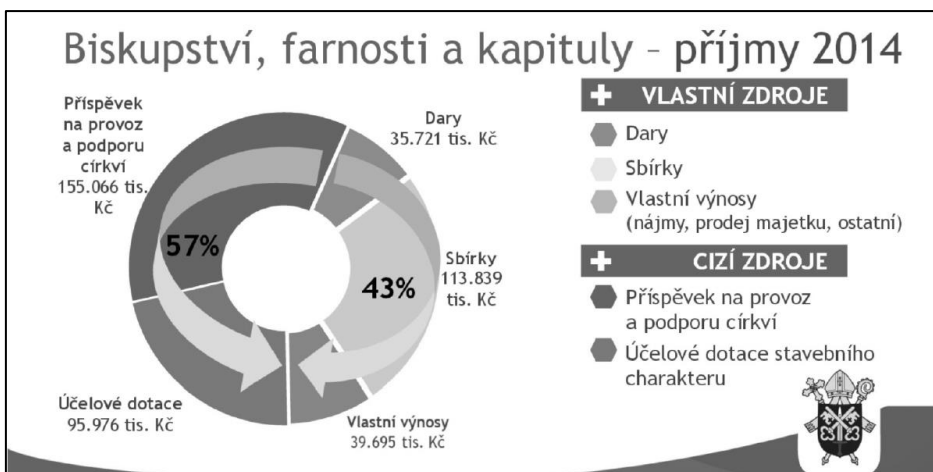
Za zmínku ještě stojí případný odvod ve výši 60 % z příjmu za prodej majetku, pokud by se výtěžek z tohoto prodeje nepoužil na pořízení majetku do hospodářské činnosti.

V tomto případě může jít naše farnost nepochybně vzorem, když jsme díky nápadu otce Jana peníze získané před časem prodejem pozemků při ulici Maříkova, investovali právě do vybudování bytů na pronájem v podkroví fary.

Příspěvek na potřeby diecéze se odvádí ve dvou splátkách. První ze zvláštní sbírky v neděli 25. 9. 2016 a zbytek bude pak následně doučtován po skončení roku. Bohužel se vám tento článek dostane do rukou až po této sbírce, ale i tak pevně doufáme, že všichni přispějeme co nejvíce, abychom měli podstatnou část těchto našich povinností vyřešenou.

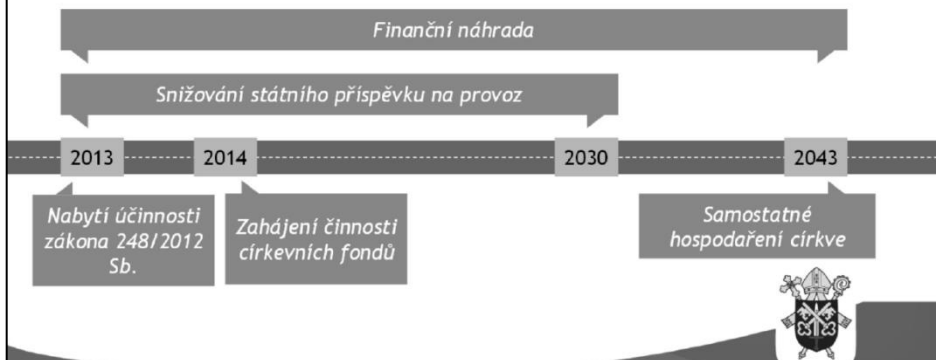
Nepochybně není příjemné, že se nám odvodí, jak je zřejmé, výrazně zvednou. Nicméně si musíme uvědomit, že budou sloužit především na úhradu mezd duchovních naší farnosti a budeme také solidárně přispívat na farnosti, které nejsou tak živé, jako třeba ta naše.

Přestože se částka ze sbírek zdá v rámci příjmů diecéze velká, je to stále ta menší část a tu větší část nákladů pokrývá diecéze z jiných zdrojů (zbylých plateb státu, výnosů ze svých investic a majetku a darů). Strukturu z roku 2014 si můžete prohlédnout na přiloženém grafu.

Abychom si mohli udělat lepší představu o průběhu změn, přikládáme ještě časový harmonogram změn souvisejících s vyrovnáním státu s církvemi a návazně novým systémem financování činností církví.

Harmonogram

Protože tato situace je pro církve naprosto nová, bude se výše popisovaný systém testovat a dále upravovat, takže musíme být připraveni na případné další změny. Budeme vás o nich vždy neprodleně informovat a aktivně se zasazovat o to, aby případné změny, resp. financování samotné bylo v rovnováze mezi potřebami diecéze a našeho společenství.

Petr Prokš, za farní ekonomickou radu

* * * * *

Pořad bohoslužeb do začátku adventní doby

1.10. So		7:00	na poděkování za 50 let společného života s prosbou o Boží požehnání pro celou rodinu
2.10. Ne	27. neděle v mezidobí	7:15	za farní společenství
		8:30	na poděkování za dar života
		10:00	za celou rodinu Lesniakovu, za tělesné i duchovní uzdravení
3.10. Po		18:00	za zemřelou manželku Marii a živou a zemřelou rodinu
5.10. St		18:00	za dary Ducha Svatého pro syna Petra a za živou a † rodinu
6.10. Čt		7:00	za nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
7.10. Pá		18:00	za † syna Jaromíra, živou a † rodinu Balázovu a Slámovu
8.10. So		7:00	za † manžela, syna, rodiče a bratra
9.10. Ne	28. neděle v mezidobí	7:15	za nemocné
		7:15	za živou a zemřelou rodinu a za dary Ducha Svatého
		8:30	za † Jiřího Milara a Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu
		10:00	za farní společenství
10.10. Po		18:00	na úmysl dárce
12.10. St		18:00	za živou a zemřelou rodinu Kaňovou a Němečkovu
13.10. Čt		7:00	na úmysl dárce
14.10. Pá		18:00	za Marii Božkovou, Martu Boháčkovou, Blaženu Klapilovou a Věru Sajdovou
15.10. So		7:00	za Alžbětu Siegelovou a rodinu
16.10. Ne	29. neděle v mezidobí	7:15	na úmysly dárců
	Výročí posvěcení kostela	7:15	za zemřelou Boženu Michelovou a živou rodinu
		8:30	za † rodiče, dvoje prarodiče, za † Aloise, Františka a živou rodinu
		10:00	za farní společenství
17.10. Po		18:00	za zemřelého manžela
19.10. St		18:00	na úmysl dárce
20.10. Čt		7:00	na úmysl dárce
21.10. Pá		18:00	za † manžela, oboje rodiče, živou rodinu a na poděkování za dar života
22.10. So		7:00	za prarodiče, rodiče Starých, manžela a sestru
		7:00	za zemřelé

23.10.	Ne	30. neděle v mezidobí Misijní neděle	7:15	za farní společenství
			8:30	za dvojce rodiče a na poděkování za 70 let života
			10:00	za zemřelé rodiče Marii a Antonína Březinovy
24.10.	Po		18:00	za zemřelé rodiče Lřbalovy
26.10.	St		18:00	na poděkování za 50 let života
27.10.	Čt		7:00	za P. Zdeňka Křiřtřana Němečka (40. výročí úmrtí)
28.10.	Př		18:00	za řivou a zemřelou rodinu Hrbkovu a Nohelovu na úmysl dárce
29.10.	So		7:00	na poděkování
30.10.	Ne	31. neděle v mezidobí	7:15	za farní společenství
			8:30	za rodiče Pokorných, vnučku Lucinku a Boří pořehnání pro řivou rodinu
			10:00	na dobrý úmysl
31.10.	Po		18:00	za řivou a zemřelou rodinu
1.11.	Út	Slavnost vřech svatých	7:00	za zemřelého P. řvana Peřu (20. výročí úmrtí)
			18:00	za rodinu Vaskovu
2.11.	St	Vzpomínka na vřechny věrné zemřelé	7:00	za zemřelé rodiče a řivou a zemřelou rodinu
			18:00	za zemřelé
			20:00	na úmysl papeže
3.11.	Čt	Adorační den farnosti	7:00	za novř kněžská povolání a povolání k zasvěcenému řivotu z naří farnosti
4.11.	Př		18:00	za řivé a zemřelé skauty na úmysl dárce
5.11.	So		7:00	za manřžela Vlastika a dar vřry a zdraví pro řivou rodinu
6.11.	Ne	32. neděle v mezidobí	7:15	za zemřelé rodiče a zemřelou řvagrovou Mřtnerovy
			8:30	na poděkování s prosbou o Boří pomoc a ochranu pro celou rodinu
			10:00	za farní společenství
7.11.	Po		18:00	za zemřelého tatřnka Vřta a řivou rodinu
9.11.	St		18:00	za zemřelou rodinu Černých a Kučerovu
10.11.	Čt		7:00	za zemřelého Ladislava Kince a dvojce rodiče na úmysly dárce
11.11.	Př		18:00	za řivou a zemřelou rodinu Lukářkovu a Trřvnířkovu
12.11.	So		7:00	za nemocného syna a jeho rodinu a řivou a zemřelou rodinu
13.11.	Ne	33. neděle v mezidobí	7:15	za zemřelého manřžela Jaroslava, oboje rodiče a zdraví a Boří pořehnání pro řivou rodinu
			8:30	za zemřelé rodiče a tetu
			10:00	za farní společenství
14.11.	Po		18:00	za zemřelou mamřnku, babřřku a prababřřku Rřřzenu Slřmovou
16.11.	St		18:00	na poděkování za 45 let řivota
17.11.	Čt		7:00	za zemřelého Mřroslava Dvořřka za řakuba Reznřřka
18.11.	Př		18:00	za řivou a zemřelou rodinu Konečnou na úmysly dárce
19.11.	So		7:00	na úmysly dárce
20.11.	Ne	Slavnost Jeřřše Krista Krřle	7:15	za zemřelého P. Josefa Dancingera
			8:30	za nemocné (ř udělováním svřtosti nemocných)
			10:00	za farní společenství
21.11.	Po		18:00	za zemřelého manřžela a celou rodinu
23.11.	St		18:00	za naří farnost a modlitební společenství
24.11.	Čt		7:00	za zdraví sestřry, dcery a syna na úmysl dárce
25.11.	Př		18:00	za zemřelou a řivou rodinu
26.11.	So		7:00	za zemřelé
27.11.	Ne	1. neděle adventní	7:15	na poděkování
			8:30	za zemřelou rodinu Votavovu a Manovu
			10:00	za farní společenství

Člřanky do adventního řísla posřlajte prosřm do 18. 11.

Rořen – nepravidelný zpravodaj farnosti sv. Vavřince v Brně – Rečkovicřch ř. 4/ 2016, ročník XIX.
Vydřvř katolická duchovně sprřva Brno – Rečkovice pro vnitřní potřřebu farnosti. Neprodejně.
Redakce: m.fiala@volny.cz Toto říslo vřřlo v nřkladu 500 vřtisků. Tisk: MJ Servis